

T(R)ÒPICS

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIÒDIC

1. *Sis personatges en cerca d'autor.* El 1921, el premi Nobel Luigi Pirandello escrivia un dels seus textos més representats: *Sis personatges en cerca d'autor*. En el prefaci de l'obra, Pirandello diu: "Tinc, de fa molts anys, al servei del meu art una serventa subtilíssima que, no cal dir-ho, no és pas nova en l'ofici. Es diu fantasia". S'allarga més però m'aturo. I no per parlar del sicilià sinó per comentar la nova maragallada. Sorrut de mena pija, el president de la Generalitat –en llibertat trivigilada– s'ha tret del barret de copa alta no pas un conill, sinó sis. D'aquí

la coincidència amb Pirandello i els sis personatges. Maragall ha fet fora de casa sis consellers. La serventa també es diu Fantasia, però ha de servir un Tripartit conspirador. I la primavera la sang altera. L'enrenou polític a la Casa dels Tarongers en Tinell ha estat de vodevil dolentíssim, *Clementina, no rellisquis* i *Perseguida fins al catre*. Tampoc convé no oblidar el genial Labiche de *El més feliç dels tres*. En Pasqual el més feliç del tripartit? En ajut seu es presenta un altre mestre del vodevil francès, Feydeau, i les seves peces premonitòries: *Sessió nocturna*, o la crisi maragalliana covada, covarda?, a les tantes de la nit. Per reblar el clau Feydeau proposa *Diamant en brut*. I aquí la referència a la resolució de la crisi aporta fe en el futur immedi-

at de sis personatges a la cerca de conselleria, de menjadora vitalícia i xofer... Amb dolo i nocturnitat, Maragall s'ha carregat l'epidèrmica Caterina Mieras. No per anunciat el seu traspàs ha estat menys Borgia. Les cobejades icones del Museu Diocesà de Lleida ja poden fer les maletes via Franja, encasquetant-se *cachirulos* a dojo. Perquè si Sor Caterina feia pudor de cilici antihigiènic, el nou capitost de la Cosa Cultural té una cara més a la romana que Benet XVI. Em refereixo al benedictí, jesuític albi, Monsenyor Ferran Mascarell de proa.

2. Ferran (és) Adrià o Mascarell?

El nou amo de cultura –ei! en majúscules– és un paio inquietant. Si el mireu de fit a fit, comprovareu que els seus ulls no us miren: ultrapas-

sen l'horitzó, enllà la realitat quotidiana. Com Draculín, té mirada impregnada de tinta que xucla la hiperintel·lectualitat. Procedeix del lletraferit món editorial –*L'Avenç*, *Saber*– havent passat per l'escola bressol del polítics: *Municipalia!* Un món de travetes, cops de colze al pati i controlar esfínters. El tal Ferran és l'*Home-de-Cultura-del-PSC*. Té discurs tecnòcrata i escriu llibres avorrits com pertoca a un historiador miop. L'altra nit, al *Milenium* de *Què és això de la cultura?*, Mascarell evacua: Els éssers humans som, bàsicament, éssers productors de cultura. Som éssers productors de coneixements i som éssers productors de valors. I ens passem el dia construint i deconstruint coneixements i valors". Ni l'altre Ferran, l'Adrià, no ho cuinaria millor. Vostès i jo som productors deconstructors! No, si encara acabarem enyorant la Mieras!?